

Soru: Üstad Bediüzzaman'ın yeni harflere bakışı nasıldır? Risalelerin yeni harflerle basılmasına ne zaman izin vermiştir?

Cevap: Bediüzzaman Hazretleri, risalelerin Latince olarak basılmasına 1956 yılında izin vermiş ve o tarihten itibaren, başta Ankara, İstanbul olmak üzere beş vilayette basılmaya başlanmıştır.

Bununla birlikte Üstad Bediüzzaman'ın Risale-i Nur'daki beyanlarına baktığımızda, bu müsaadesinin Nur Talebeleri için değil risaleleri bilmeyen diğer ehl-i imanın istifadesi için olduğu anlaşılmaktadır. Yani, Üstad'ın Latin harflerine müsaadesi, cemaatin artık hatt-ı Kur'an'ı bırakarak yeni harflere geçmesi için değil, dışarıdaki ehl-i imanın istifadesi içindi.

Emirdağ'da iken, risaleleri Osmanlıca olarak tamamını matbaada basma teşebbüsü üzerine yazdığı aşağıdaki mektubda, **'talebelerin latin harflerini tercih etmesi' ihtimaline** binaen inayet-i ilahiyenin eski harflerle dahi matbaa kapısını açmadığının kalbine ihtar edildiğini şöyle beyan ediyordu:

*"Aziz, sıddık kardeşlerim! Sizin bu defa neş'eli güzel mektublarınız, Risale-i Nur'un serbestiyeti ve matbaa kapısıyla intişarı hakkında beni çok mesrur eyledi; ve kahraman Tahiri'nin yine bu ehemmiyetli işte çalışması için buraya gelmesi, beni şiddetle dünyaya bakmağa sevketti. Kalben dedim: Madem kardeşlerim bu derece istiyorlar, çaresini arayacağız. Gecede kalbime geldi ki: İki ehemmiyetli sebebden, inayet-i İlahiye **tam serbestiyet ve eski harflerle tamamını tab'etmek tam müsaade etmiyor.***

Birinci sebep: İmam-ı Ali'nin (R.A.) işaret ettiği gibi, perde altında her müştak, kendi kalemi ile veyahut başka kalemi çalıştırmasıyla büyük bir ibadet ve âhirette şehidlerin kaniyla racihane müvazene edilen mürekkep ile mücahede hükmündeki kitabetle (yazarak) envâr-ı imanı neşretmektir. **Eğer tab'edilse, herkes kolayca elde ettiği için, kemal-i merakla ona çalışamaz, bilfiil neşrine hizmet vazifesini kaybeder.**

İkinci sebep: Risale-i Nur'un mühim bir vazifesi, **âlem-i İslâmın ekseriyet-i mutlakasının yazısı ve hattı olan huruf-u Arabiyeyi muhafaza etmek olduğundan**, tab' yoluyla işe girilirse, şimdi ekser halk yalnız yeni hurufu bildikleri için, en çok risaleleri yeni

hurufla tab'etmek lâzım gelecek. Bu ise Risale-i Nur'un yeni hurufa bir fetvası olup, şakirdleri de o kolay yazıyı tercih etmeğe sebep olur.

”

(Emirdağ-1)

Dikkat edilirse yukarıdaki Mektub'da, iki sebeble, tamamını basmaya Allah'ın inayet etmediği anlaşılıyor:

1- Allahu Teala, Nur Talebeleri'nin elleriyle Nurları yazarak kazandıkları şehid sevabına üstün gelen sevablardan mahrum kalmasını murad etmiyor.

2- Matbaa'da tamamı basılmaya niyet edildiğinde, Osmanlıca'dan çok Latince basmak gerekecek. Çünkü halk bunu biliyor. Latince tamamı basıldığında, bazı Nur Talebeleri bunu fetva gibi algılayıp kolaylarına gelen o yazıyı tercih etmelerine sebep olur. Allahu Teala ise, Kur'an harflerinin bırakılıp Latinceye geçilmesinden razı olmadığı için inayet-i ilahiye tamamını tab etmeye müsaade etmiyor.

Emirdağ-1 mektupları içerisinde olduğu dikkate alındığında 1945-1948 arasında yazıldığı anlaşılan bu mektubda Üstad, tamamının basılmasına müsaade etmeyip Asayî Musa'nın Latince ve Osmanlıca olarak, Zülfikar'ın ise yalnız Osmanlıca basılması ile kanaat ediyor.

Daha sonra, yukarıda dediğimiz gibi 1956 senesinden itibaren onun izni ve müsaadesi ile risaleler Latince olarak basılmaya başlanmıştır. Üstad Hazretleri'nin Latince baskı ile iki çeşit hizmeti hedef aldığı ifadelerinden anlaşılıyor.

1- Bu iman dersleri çokça neşrolarak Anadolu'nun sınırlarına dayanmış olan komünizm dinsizliğine sed çöksün.

2- İslam dünyasının kardeşliği yeniden kazanılsın.

Bunlar elbette önemli hizmetlerdir. Fakat bu veya benzeri hizmetlerin **hiç birisi Nur Talebeleri'nin Kur'an yazısı ile olan asıl hizmetlerini bırakmalarına fetva olamaz.** Üstad Hazretleri'nin böyle bir fetvası olmadığı gibi, pek çok aleyhte beyanları vardır.

Nur Talebeleri için önemli olan Latin harflerine ne zaman ve ne kadar bir süre için müsaade edilmesinden ziyade, Risale-i Nur'un ve Üstad'ın yeni harflere aslen nasıl baktığı ve Nur hizmetinde ona ne kadar yer ayırdığıdır.

Üstad'ın yeni harflere nasıl baktığını şu cümleler çok açık ifade ediyor:

*“Şakirdlerin gayret ve şevk ve himmetleri şimdiye kadar matbaalara ihtiyaç bırakmamışlar. İnşâallah o kudsî hizmete devam edip, o elmas kalemler ile neşr-i envâr edecekler. Madem bütün bütün mesleğimize muhalif olan yeni hurufu (harfleri), bir-iki risale için kabul ettiğimiz halde matbaacılar çekindiler, o hayr-ı azîmi kaybettiler. Siz o iki risaleyi bizim hesabımıza, kahraman kardeşlerimizden yirmi-otuz zâta tevzi' ederek, yirmi-otuz nüshayı eski hurufla yazdırınız. **Yazan kalem sahiblerine daimî hasenat kazandıran o pek büyük hayrı, siz kazanınız. Eğer yeni hurufla, el makinasıyla o iki risaleden yazılmış nüshalar varsa, bize bazı nüshalar gönderiniz.**”*
(Kastamonu Lahikası)

Bu satırlarda, Üstadın “**bütün bütün mesleğimize muhalif**” demesi ve talebelerin el yazılarıyla matbaalara ihtiyaç bırakmamalarından memnuniyeti cidden dikkate şayandır.

Ayrıca yeni harflere Üstad'ın bakışının ne derece olumsuz olduğunu Üstad 18. Lem'a'da Hz. Ali'den nakille çok açık ifadelerle anlatır.

Peki, Latince ile hiç mi hizmet edilmeyecek? Elbette hayır. Yukarıda da geçtiği gibi, cemaat haricindeki insanların ve yeni girenlerin istifadeleri için elbette bir zaruret durumu vardır. Onların mahrum kalmaması için yeni harflerle de hizmet olacaktır. **Fakat önemli olan bu müsaadenin zaruret miktarını aşarak, şakirdlerin o kolay yazıyı tercih etmelerine sebep olmaması, cemaatin Osmanlıca risaleleri bırakıp Latincele sarılmamalarıdır.**

Bakınız Üstad Hazretleri, Risale-i Nur'un Latinceye müsaadesindeki sınırı nasıl ifade etmiştir:

"Risale-i Nur'un bir vazifesi; huruf-u Kur'aniyeyi muhafaza olduğundan, yeni hurufa zaruret derecesinde inşâallah müsaade olur." (Kastamonu Lahikası)

Demek ki, Hz. Üstad'ın, "**Omsanlıca mı, yeni yazı mı?**" sualine vereceği cevabın özü işte üstteki satırlardır. Esas hizmet Kur'an harfleriyle, yani Osmanlıca iledir. Yeni harfler ise zaruret miktarınca kullanılabilir.

Üstad Hazretleri'nin en büyük arzularından biri Nur Talebeleri'nin Kur'an yazısını okuyup yazmayı öğrenerek Kur'an harflerinin muhafazasına hizmet etmeleri idi. Buna dair risale ve mektublarda o kadar çok ifadeler var ki, toplansa sayfalar tutar. Mesela bazıları şunlardır:

"Risale-i Nur şakirdleri bütün kuvvetleriyle hatt-ı Kur'ânîyi (Kur'an yazısını) harika bir surette neşir ve tamim (yayıp umumîleştirmek) ile muhafazasına çalıştıkları bir zamanda...." (Sikke-i Tasdik, 18. Lem'a)

"Hatt-ı Kur'anın (Kur'an yazısının) tebdiline (değiştirilmesine) karşı, Kur'an şakirdlerinin bütün kuvvetleriyle hatt-ı Kur'anîyi muhafazaya çalışması aynı senededir." (Mektubat, 29. Mektub)

"Risale-i Nur'a intisab eden zâtın en ehemmiyetli vazifesi, onu (Kur'an harfleriyle) yazmak veya yazdırmaktır ve intişarına yardım etmektir. Onu yazan veya yazdıran, Risale-i Nur talebesi ünvanını alır." (Kastamonu Lahikası)

"Risale-i Nur'dan eskimez yazı öğrenmeye gelince: Kur'an yazısıyla olan Nur Risalelerini yazmaktaki kazancımız çok büyüktür. Eskimez yazıyı kısa bir zamanda öğreniyoruz. Hem yazarken malûmat elde ediyoruz. Hem Risale-i Nur eczalarını çoğaltmakla, imana ve Kur'an'a hizmet edildiği için pek büyük manevî kazançlar kazanıyoruz. Hem yazılarak edinilen bilgi hâfızaya daha esaslı yerleşiyor. Bunun için şimdiye kadar binlerle genç Risale-i Nur'u yazarak Kur'an yazısını öğrenmiş ve öğrenmektedir." (Nur'un İlk Kapısı)

Yani Nur talebeleri, yeni tanıyan bir müslümana Latin harfleriyle basılmış risaleleri verebilirler. Fakat en kısa bir sürede onun da Hatt-ı Kur'an denilen Kur'an alfabesini öğrenerek risaleleri orjinallerinden okumalarını sağlamaları bir vazifeleridir.

Kur'an yazısıyla yazılan orijinal risalelerden okumayı bırakıp Latincele yönelmek asla Risale-i Nur'un nazarı değildir. Çünkü Üstad'ın nazarında yeni harfler bid'adır. Bunu gösteren bazı cümleleri şunlardır:

“Risale-i Nur zındıkaya karşı hakaik-i imaniyeyi muhafazaya çalışması gibi, bid'ata (yeni hurufa) karşı da huruf ve hatt-ı Kur'an'ı (Kur'an harflerini ve yazısını) muhafaza etmek bir vazifesi iken; has talebelere birisi bilfiil huruf ve hatt-ı Kur'an'iyeyi ders verdiği halde, sırrı bilinmez bir hevesle, huruf ve hatt-ı Kur'an'iyeye ilm-i din perdesinde tesirli bir surette darbe vuran bazı hocaların darbede istimal ettikleri eserleri almışlar. Haberim olmadan dağda şiddetli bir tarzda o has talebelere karşı bir gerginlik hissettim. Sonra ikaz ettim. Elhamdülillah ayıldılar. İnşâallah tamamen kurtuldular.” (Kastamonu Lahikası)

“Bu zât, Ağras'taki Nur talebelerinin başında nâzırları hükmünde olduğu bir zaman, Sünnet-i Seniyyeye ittiba ve bid'alardan içtinabı meslek ittihaz eden talebelerin manevî şerefini kâfi görmeyerek ve ehl-i dünyanın nazarında bir mevki kazanmak emeliyle mühim bir bid'anın (yeni hurufun) muallimliğini deruhde etti (üzerine aldı). Tamamıyla mesleğimize zıd bir hata işledi. Pek müdhiş bir şefkat tokadını yedi. Hanedanının şerefini zîr ü zeber edecek bir hâdiseye maruz kaldı.” (10. Lema)

Bid'alara taraftar olmamak, Nur hizmetinin şartlarından biridir. Üstad Bediüzzaman, **bid'a taraftarlarını talebeliğe değil dostluğa bile kabul etmiyor**

. Dost talebe ve kardeş olarak kabul ettiği insanları tarif ederken dostlar için şöyle diyor:

“Dostun hassası ve şartı budur ki: Kat'iyyen, Sözlere ve envâr-ı Kur'an'iyeye dair olan hizmetimize ciddî taraftar olsun; ve haksızlığa ve bid'alara ve dalalete kalben taraftar olmasın, kendine de istifadeye çalışsın.” (Mektubat)

Kastamonu Lahikasında da şöyle der:

“Bid'a ile amel eden, kalben taraftar olmamak şartıyla dost olabilir.”

Bid'alara kalben taraftarlık gösteren birini dostluğa Kabul etmeyen, hiç talebeleri arasına alır mı?

Netice olarak şunu diyebiliriz: **Nur Talebeleri, Nurlardan aldıkları dersle sünnet-i seniye üzere bir İslami bakış açısı kazanır ve bid'alara karşı mesafeli dururlar. Bu nokta-i nazardan Risale-i Nur Talebesi olmaya gayret eden kimselerin Kur'an yazısı ile okuyup yazmayı öğrenip öğretmeleri ve risalelerin Osmanlıcılarında okuyup ders vermeleri temel bir vazifeleridir.**

Bu vazifeyi hakkıyla yapamayanların ise, yapanları takdir edip destek olmaları ve Kur'an hattını bilenlerin çoğalmasından, sünnet-i seniye adına büyük memnuniyet duymaları gerekir.

Kaynak: sorucevap.risaleonline.com